ŞOBOLANUL ŞI ŞARPELE

A.E. VAN VOGT

(din volumul Cartea lui Van Vogt
The Book of van Vogt, 1972)

Unica plăcere în viaţa lui Mark Gray era să-i dea pitonului său favorit să mănânce şobolani. Ţinea pitonul într-o cameră blocată, din vechea casă în care trăia singur. La fiecare masă, punea şobolanul într-un tunel îngust pe care îl construise. La capătul tunelului era o deschizătură. Şobolanul trecea prin spaţiul strâmt în încăperea de dincolo, declanşând automat o uşiţă cu arc de-a curmezişul deschizăturii.

Şobolanul se trezea apoi în camera cu pitonul fără nici o şansă de scăpare.

Lui Mark îi plăcea să asculte chiţăiturile şobolanului pe măsură ce devenea conştient de pericol şi apoi îl auzea gonind nebuneşte să scape de redutabilul duşman. Câteodată urmărea scena palpitantă prin ochiul unei ferestruici, dar de fapt prefera sunetul în locul luptei, evocându-şi propriile imagini delectabile, totdeauna din punctul de vedere al pitonului.

În timpul celui de-al doilea război mondial, oficiul pentru controlul preţurilor uitase să fixeze un plafon pentru preţul şobolanilor. Prinderea şobolanilor nu căpătase nici o prioritate specială. Vânătorii de şobolani erau recrutaţi în forţele armate tot aşa de repede ca şi ceilalţi. S-a micşorat numărul şobolanilor. Mark s-a văzut nevoit să prindă el singur şobolanii, dar trebuia să-şi câştige existenţa muncind în timpurile de lipsuri ale războiului, astfel că existau perioade de timp când pitonul era hrănit neregulat.

Apoi, într-o zi, Mark, căutând mereu, a zărit prin fereastra unei clădiri vechi, în stil comercial, câţiva şoareci albi. Privea lacom înăuntru şi deşi camera era slab luminată cu becuri după regulile camuflajului, putea distinge că era o cameră mare, cu sute de cuşti în ea şi fiecare din ele conţinea şobolani.

O luă la sănătoasa spre partea din faţă a clădirii şi ajunse acolo istovit. În timp ce zăbovea să-şi tragă sufletul, observă

cuvintele de pe uşă: LABORATOARELE CARON, Cercetare.

S-a trezit numaidecât într-un hol întunecos al unui birou comercial. Deoarece fiecare om de acolo lucra de două ori mai mult datorită războiului, i-a luat ceva timp până să atragă atenţia uneia dintre angajate, căci puteai să aştepţi mult şi bine, de să ţi se pară că ai fost uitat cu desăvârşire. Dar după toate acele minute, de aşteptare, îl duseră în sfârşit în biroul unui bărbat mic cu faţa înţepată, care îi fu prezentat drept Eric Plode şi care îi ascultă ruga şi motivul ei.

Atunci când Mark descrise sărmanul şi înfometatul său piton, omuleţul izbucni într-un râs brusc şi exploziv. Dar ochii îi rămaseră reci. Câteva clipe mai târziu îi respingea cererea tăios, reacţionând ca la un afront personal.

— Şi să nu-ţi faci iluzii — mârâi el. Nu te apropia de şobolanii noştri. Dacă te prindem şterpelind ceva de pe aici, o să te dăm pe mâna poliţiei.

Până la acele cuvinte, Mark nu s-ar fi gândit defel să devină un hoţ de şobolani. Cu excepţia dragostei lui deosebite pentru pitonul său, era un om necertat cu legea care n-avea de dat socoteală nimănui.

În timp ce Mark pleca, Plode trimise în grabă un om ca să-l urmărească. Apoi, zâmbind macabru, păşi într-un birou pe a cărui uşă scria: HENRY CARON, Cabinet particular.

— Ei bine, Hank, — spuse vesel — cred că avem un subiect.

Caron spuse:

— Ar fi de dorit să fie bun, din moment ce nu-i putem pune pe prizonierii de război să facă o asemenea treabă.

Remarca îl făcu pe Plode să se încrunte puţin. Avea tendinţa spre ironie şi, în ultimul timp, se gândea adesea: „Doamne, oficialităţile au de gând să folosească metoda pe milioane de oameni din rândurile duşmanului încrezător, după ce vom testa, dar n-o să ne dea uşor o policlinică pentru testări, datorită unei anume convenţii referitoare la prizonierii de război".

Cu voce tare, spuse, îngâmfat:

— Presupun că printr-un efort de imaginaţie ai putea să-l numeşti uman.

— *Aşa de rău?*

Plode i-l descrise pe Mark şi pasiunea lui apoi conchise:

— Presupun că-i o simplă chestiune de optică. Dar nu vreau să am vreo vină, în special dacă s-o furişa în noaptea asta cu

intenţii criminale, încercând să fure câţiva dintre şobolanii noştri. Rânji posac: — Te poţi gândi la ceva mai josnic decât la un hoţ de şobolani?

Henry Caron ezită, dar numai pentru câteva clipe. Milioane de oameni muriseră, sau erau pe moarte, şi trebuia neapărat să se facă un test pe o fiinţă umană. Fiindcă dacă ceva nu era în regulă pe câmpul de bătălie, s-ar fi pierdut efectul de surpriză în ceea ce priveşte persoana care ar cunoaşte repercusiunile.

— Un lucru e sigur — dădu din cap — nu există probe împotriva noastră. Aşa că mergem înainte.

Lui Mark i se părea — pe când se strecura pe furiş în clădirea cea veche — că oamenii aceia, cu miile lor de şobolani, nu vor duce niciodată dorul unuia dintre animale timp de aproximativ o săptămână. Fu mulţumit în mod deosebit când descoperi că fereastra era descuiată şi cuştile nepăzite. Fără îndoială, se gândi cu umor, că cei care aveau grijă de şobolani erau cam puţini datorită penuriei de forţă de muncă din timpul războiului. A doua zi se emoţionă din nou la sunetul familiar al unui şobolan chiţăind de frica pitonului. Către seară sună telefonul. Era Eric Plode.

— Te-am avertizat — spuse omuleţul pe un ton ranchiunos. Acum trebuie să plăteşti prostia pe care ai făcut-o.

Plode se simţea mai bine, o dată ce-l avertizase.

— Să-i fie de suflet — spuse prefăcut — dacă era acolo. Mark închise dispreţuitor. N-au decât să încerce să dovedească.

În timpul somnului, în noaptea aceea, părea că se sufocă. Se trezi şi, în loc să fie în pat, era jos, pe podea. Orbecăi după comutator, dar nu-l găsi. Un dreptunghi clar de lumină se afla cam la douăzeci de picioare mai încolo. Se îndreptă spre el.

O izbitură! O uşă se închise, trântindu-se în spatele lui de cum ieşi.

Se afla într-o cameră mare, mai mare decât tot ce văzuse până atunci. Totuşi camera îi era vag familiară. Cu excepţia dimensiunii ei, semăna cu camera în care îşi ţinea pitonul.

Pe podea, în faţa lui, un obiect pe care îl observase şi îl socotise un soi de covor din piele, mai gros decât era el de înalt, se mişca şi se îndrepta spre el. Cu groază, îşi dădu limpede seama ce se întâmplă.

El avea mărimea unui şobolan. Iar acela era pitonul, târându-se pe podea cu fălcile umflate.

Scoţând un ţipăt strident, îngrozitor, Mark Gray încerca cei de pe urmă fiori ai unei metode ciudate, prin care se bucurase de viaţă atâţia ani...

Trecu prin experienţa asta singur şi pentru ultima dată, din punctul de vedere al şobolanului.
